

sten, at man aldrig er gået ind til sagens kerne ved at stille krav til arbejdsgiverne. Det er jo det, der skal til, det er dem, der kan oprette praktikpladserne. Der skal altså stilles krav til arbejdsgiverne om at stille praktikpladser til rådighed. Det er i virkeligheden derfor, man bliver ved med at have problemer med de her modeller, og at man bliver ved med at have et problem med at skaffe praktikpladser nok.

Så har man lavet skolepraktikken, og Det Radikale Venstre og vi er jo enige så langt, at skolepraktikken er en nødløsning. Det er en nødløsning, men det er en nødløsning, som fungerer, så længe arbejdsgiverne ikke stiller de nødvendige praktikpladser til rådighed. Det er en nødløsning, som sikrer, at en gruppe elever faktisk får sig en uddannelse, mens arbejdsgiverne ikke lever op til deres ansvar om at få skabt uddannelsespladser nok.

Foretræde, henvendelser og tusinder af unge på gaderne har sagt til forligspartierne: Lad være med at skære i skolepraktikken. De har spurgt: Hvad skal der ske med de tusinder af unge, der i fremtiden ikke kan få en skolepraktikplads? Vi har spurgt om det, og jeg synes stadig, at vi desværre kun får svar, der er fugle på taget.

Uden at være konkrete så mener forligspartierne, at der vil komme 3.800 flere praktikpladser, og der må jeg spørge ministeren endnu en gang: Hvor skal de pladser komme fra? Vi får ikke nogen konkrete bud på, hvor de pladser skal komme fra.

Når regeringen, De Radikale og Dansk Folkeparti fjerner tre fjerdedele af skolepraktikpladserne, så bliver det selvfølgelig sværere at gennemføre en uddannelse. Det, der før var usikkert i forhold til, om man fik en praktikplads, bliver endnu mere usikkert med det, man gennemfører her. Det er også derfor, at de økonomiske vismænd mener, at der kan være en risiko for, at færre får en uddannelse, fordi nogle unge vil vælge erhvervsuddannelserne fra.

Så vil jeg gerne sige heroppefra, at jeg mener, at arbejdsgiverne bærer et ansvar; jeg mener, det er ynkeligt at høre dem klynke over, at der ikke er kvalificeret arbejdskraft nok i fremtiden. Det hører vi dem sige den ene gang efter den anden. Jamen de eneste, der på det her område kan sikre, at der kommer kvalificeret arbejdskraft, er nu arbejdsgiverne. Så arbejdsgiverne skulle se at få arbejdshandskerne på og få oprettet nogle praktikpladser, så nogle unge kan komme igennem uddannelsessystemet.

Som et led i den her aftale går man ind og skærer lærlingelønnen for skolepraktikanterne ned til et langt lavere beløb. Det betyder, at unge i en skolepraktikplads får mindre at leve for om måneden, på trods af at arbejdsbyrden for den gruppe unge er fuldstændig den samme som for de unge, der er i ordinære praktikpladser.

I Enhedslisten mener vi, at uddannelse skal være en ret for alle, vi mener, at alle skal have økonomi til at kunne gennemføre en uddannelse, og derfor er det forslag, vi tredjebehandler her i dag, meget problematisk.

Jeg har fortsat tre problemer med det her forslag. For det første: Hvor skal de unge finde praktikplads henne? For det andet: Hvordan skal de få økonomien til at hænge sammen, mens de er under uddannelse, nu, hvor man skærer i ydelsen? For det tredje: Hvorfor stiller man alene krav til eleverne uden at stille nogen som helst krav til arbejdsgiverne?

De tre ting har undret mig, de tre ting bekymrer mig, og derfor kan Enhedslisten ikke støtte det her forslag.

Tove Videbæk (KD):

Da Kristendemokraternes ordfører på området ikke kan være til stede, skal jeg på Kristendemokraternes vegne fremføre følgende:

Kristendemokraterne tilsluttede sig allerede ved førstebehandlingen en del af de fremlagte initiativer i lovforslaget, bl.a. de kommunikations- og dialogskabende redskaber mellem elever og virksomheder. Vi har dog fortsat nogle bekymringer over eventuelle konsekvenser af bestemte dele af lovforslaget.

Der er talt en del om uddannelsesgarantien, og hvad den egentlig er for en størrelse, og jeg er godt klar over, at uddannelsesgaranti ikke er det samme som garanti for at kunne gennemføre en hvilken som helst uddannelse. Ifølge regeringen er det en garanti for at kunne gennemføre en erhvervsrettet uddannelse med erhvervskompetence og med rimelige beskæftigelsesudsigter, og man mener så, at EUD+ tilfører uddannelsesgarantien et nyt element.

Så er det, at jeg undrer mig, for jeg har ikke hørt erhvervslivet efterspørge arbejdskraft med delkompetencer og halvfærdige uddannelser. Vi kan se på de elever, der er blevet færdige med de mange korte videregående uddannelser, at de heller ikke har vist sig at åbne dørene til erhvervslivet inden for den branche, den pågældende elev nu havde målrettet sin uddannelse mod.